

Meghalt Füssy László

A Magyar Kommunista Párt egyik legrégebbi tagja és költészetünk ismert alakja költözött el körünkől Füssy László, a Szocialista Hazáért Érdemrend és a Munka Érdemrend ezüst fokozatának tulajdonosa 70 éves korában, pénteken este csendben elhunyt.

Füssy a munkásmozgalmi életet, mint a Magyaróvári Agrártudományi Főiskola 19 éves hallgatója kezdte. A Tanácsköztársaság kikiáltása után néhány nappal már megalakította a főiskolán a „Magyar gazdaszervezet magyaróvári csoportját”. A főiskola 150 éves fennállása alkalmából kiadott emlékkönyv szerint a vezetés azonban távol állott attól, hogy „kommunista érzelmű legyen, kivéve az egyetlen Füssy Lászlót...”

Forradalmi hittel és lendülettel vetette magát a szocialista rend megteremtéséért indult küzdelembe. Másodéves hallgatóként, a helyi kommunista hetilap, a Szébb Jövő munkatársa lett. A Vörös Hadseregbe is

az elsők között lépett be, s írásaiban előrelátóan figyelmeztet az ellenforradalom veszélyére. „Iszonyú lesz a fehértöror és elvesztünk mindent, amiért élni érdemes...” — írja egyik cikkében. Az utolsó pillanatig küzdött a proletárdiktatúra fenntartásáért, s amikor az ellenforradalom a fővárosban már hatalmon volt, ő még a laktanyákat járta és a katonák között agitált. Sorsa hamarosan úgy alakult, ahogy megjövendölte: a karhatalmi parancsnokság a Szébb Jövőben megjelent cikkei miatt letartóztatta és hatévi börtönrre ítélte. A felszabadulásig rendőri felügyelet alatt állott.

A felszabadulás után már megjelenhettek versei. Közülük számosat közölt a Délmagyarország is.

Fájó szívvel búcsúzik Füssy Lászlótól, a soha meg nem alkuvó, diákkorától számított kommunistától, a költőtől.

Jenő István

Ízlésszociológiai vizsgálatok

Nyilatkozat a TIT művészeti választmányának üléséről

Három napon át, csütörtökön, pénteken és szombaton, Hódmezővásárhelyen tanácskoztak a TIT művészeti választmányának plenáris ülése. A konferencián 17 megye és Budapest mintegy 60 ismeretterjesztési szakembere vett részt. A konferencia befejeztével megkértük Vitányi Ivánt, a művészeti választmány titkárát, tájékoztassa olvasóinkat a plenáris ülés anyagáról.

A vitaindító előadást — mondotta Vitányi Iván — Balogh Jenő, a Képzőművészeti Főiskola tanára tartotta az izlésnevelés problémáiról, korreferensként Laczó Zoltán, a Zeneművészeti Főiskola miskolci tagozatának igazgatója, Szűcs Andor, a televízió főosztály-vezetője és Bölcs István, a rádió ifjúsági osztályának

rovatvező helyettese szólt fel.

— A plenáris ülésnek nem az volt a célja, hogy valamiféle konkrét programot vagy határozatot dolgozzon ki. A felszólalások ennek megfelelően hangzóztak el. A háromnapos tanácskozás az ismeretterjesztés szakembereinek eszmecseréje volt.

— A tanácskozáson igen fontos problémaként szerepelt az izlésszociológiai vizsgálatok ügye. Ezzel kapcsolatban nincsenek illúzióink, mégis az izlést csak általánosságban ismerjük. A plenáris ülés hangsúlyozottan mutatott rá az izlésszociológiai vizsgálatok, felmérések fontosságára. A kutatás ugyan nem feladata a TIT-nek, de egyrészt segítheti, másrészt ismeretterjesztő munkáját nyilvánvalóan hatékonyabban tudja majd folytatni, ha pontos ismeretei lesznek az izlésszintről.

— A tanácskozás második vitapontja a művészeti ismeretterjesztés módszere, gyakorlata körül alakult ki. Hogyan lehet, hogyan kell a művészeti alkotásokról beszélni, hogy valóban közelebb kerüljenek a hallgatókhoz, a közönséghez. Megegyezett a plenáris ülés abban, hogy nem pusztán ismereteket kell terjeszteni, hanem *élményt kell adni* a hallgatóságnak, illetőleg érzékennyé kell tenni a problémák iránt; az előadások után is tudjon és akarjon foglalkozni az adott témával. Miskolc környékén például úgy tartottak előadást Kodály Psalmusáról termelőszövetkezeti parasztnak, hogy elénekeltették velük a mű fő témáját. A tanácskozáson sok ilyen és ehhez hasonló példát mondtak el a művészeti ismeretterjesztésnek szinte minden ágazatában.

— Terjedelemben foglalkozott a tanácskozás az ifjúság körében végzett izlésnevelés problémáival, kiindulva abból, hogy a fiatalok között igen nagy a műveltség iránti fogékonyság. A

plenáris ülés nyomatékosan hangsúlyozta, hogy egyrészt folytatni kell az ismeretterjesztő-izlésnevelő munkát az ifjúság között, másrészt alaposabban meg kell vizsgálni a fiatalok izlésszintjét.

— Hogy milyen a néptömegek izlése, az végeredményben társadalmi okok következménye, tehát nem egyszerűen az ismeretterjesztő munka függvénye. Ezért nem is lehetne valamiféle hirtelen megszervezett kampánnyal lényeges változásokat elérni. Hosszadalmas, lassú munkára, és ami nagyon fontos, *minőségi munkára* van szükség. A háromnapos plenáris ülés éppen ezt a minőséget vizsgálta és kutatta.

Nyugdíjas találkozók

Terített asztal várta tegnap délután a 10-es AKÖV nyugdíjasait a vállalat nagyerőműjében: a hagyományos nyugdíjstálalkozót rendezte meg a vállalat vezetősége, MSZMP-szervezete és szakszervezete. 154 meghívott küldtek ki, s a volt dolgozók meg is érkeztek a tiszteletükre rendezett ünnepségre. Hevesi István, a 10. számú AKÖV pártszervezetének csúcstíkára és Tombácz Sándor szakszervezeti titkár köszöntötte az egybegyűlteket, majd dr. Bérczi Mihály gazdasági igazgató-helyettes tartott beszámolót a vállalat munkájáról, eredményeiről és jelenlegi gondjairól.

A KISZ-isták műsorában az idén Fülöp Mária és Nagy István mondtak verset. A baráti találkozók az esti órákban ért véget.

Pécsi Balett — másodszer

A szemüvegboltok életnagyságú fotókiasszonyának kezében megint ott ékeskedett a szöveg: sajnáljuk, de minden belpó elkelt. A szerényen dicsekvő értesítést már rutinbiccentéssel fogadták a színházba érkezők, hiszen ahogy a *Pécsi Balett* első vendégtájkakor, úgy most is várható volt minden szék előzetes — de még milyen előzetes! — elfoglalása.

A megismétlődött nagy érdeklődést könnyű lenne az együttes hírével magyarázni — kaptak már itt „félháztól” negyedtapokat többször és többfelé emlegették színpadbenépesítőket is! — az ezer-egynéhány jegyváltót így minden bizonynyal Eck Imre gárdájának testközelből tapasztalt tehetsége, és gárda által színre vitt táncok különös értéke terelte ismét az elővételi pénztárakhoz.

A pénteki balettest vendéget ezúttal is hálásak lehetnek jegyváltó igekezetükért: amit a *Szegedi Nemzeti Színházban* láttak, az méltó volt a nehezen csituló vastapsokra.

Nyitódarabként most az *Etűdök No. 2* című, Couperin muzsikájára szerzett táncjáték ment. Ha valami, hát akkor ez a koreográfia tisztán, kényszerű vagy kényszerített görcsök nélkül közvetíti Eck Imre törekvéseit. Akár megannyi *életre kelt hang*, úgy mozdul e balett minden táncosa: valamennyien Couperin mesteri, s éppen e zseniális „csinált-ságtól” nagyszerű dallamát

váltva jól begyakorolt mozdulatokra.

Az *Etűdök*et a *Szóló*szy András zenéjére szerzett *Oly korban élttem...* című táncjáték követte. Ez a *Radnóti*-vers inspirálta munka már több hagyományos elemet tartalmaz, s így valamivel kevesebbet ad a pécsiéket jellemző mozdulatvilágból. (Hasson bár laikus okvetlenkedésnek, akkor is megjegyezzük: furcsa volt a fehér ruhás lány *fejcsavató* — tehát hétköznapian direkt — tiltakozását látni a Couperin-etűdök egységesen elvont koreográfiája után.)

A balettest műsorát a *Mit takar a kalapod?* című kisjáték zárta. *Kinases* József nem túl egyéni muzsikájára színes jelmezekben és az ezekhez illő groteszk mozdulatokkal pördültek ki és be a táncosok, hogy aztán — remek ötletként — fejükre boruljon a zsinórpadlásról leszálló óriás kalap.

A táncosok, szolista? A fentiekben is dicseztük őket, s ha még ide írjuk: már *Bretus* Mária, *Uhrík* Dóra, *Handel* Edit, *Csifó* Ferenc meg a többiek tehetségének ilyen kibontásaiért érdemes volt létrehozni tíz évvel ezelőtt a Pécsi Balettest, úgy hisszük, még teljesebbé válna az elismerés.

Legközelebb december 19-én, pénteken tarthatja a „Minden jegy elkelt!”-táblát a fotókiasszony — ekkor jönnek ugyanis legközelebb Szegedre Eck Imre táncosai.

Akác László

Behegednek-e a sebek?

Az öngyilkosság — szerencsére — kísérlet maradt, mert a szomszédok észrevették a gázzsivárgást, a gyorsan klinikára szállított asszonyt pedig a lelkiismeretes orvosok megmentették. Azóta hónapok teltek el, s úgy látszik, a végső megoldatlanságra készülő leki sebek is behegedtek. Mégis helyesebb, ha az esetről példálózunk, most még a szereplők megnevezése nélkül. Azért így, feltételesen, mert az úgy teljes tisztázása még a bajkeverőkre vár, s ha ez tovább késik, már hivatalos szervek előtt kell pontot tenni a végére.

Az asszonyt 5-6 év választja el a nyugdíjkorhatártól. Még a harmincas évek végén végezte el — kitüntetéssel — a felsőkereskedelmi iskolát. Állásba került, s a felszabadulás után a számviteli munkához szükséges előírt képzéseket is megszerelte. Volt kisebb vállalatnál főkönyvelő, legutóbb pedig országos vállalat helyi gyárában csoportvezetőként tevékenykedett. Munkájával, szakértelmével mindig, mindenütt elégedettek voltak, a dicséretből, jutalmazásokból sohasem maradt ki. Anyját tartotta, fiát nevelte, a társadalmi kötelezettségeknek is eleget tett pártszervezetében és a népi ellenőrzési bizottságban.

Ez év elején kezdték há-

borgatni a munkahelyén. Közvetlen főnöke volt iskolatársának, barátjának kitérték a szűrést az egyik vállalatnál. Helyet kellett csinálni neki. S a főnök az asszony munkájában — ami évek során nem fordult elő! — egyre több hibát „fedezett fel”. Mondva csinált dolgok voltak ezek. Jól tudta mindkét fél, s az asszony védeni próbálta igazát. Ebből azután ki lehetett sütni az összeférhetelenség minősítését is. Summa summárum — mint aki munkaköre ellátására nem alkalmas — felmondtak az asszonynak. Munkájára a felmondási idő alatt sem tartottak igényt. Még alig kelt fel az íróasztalától, helyére került a nála jobb kapcsolatokkal rendelkező, erre a posztra kizemelt barát.

Az asszony pedig kinyitotta lakásán a gázcsoport.

Felépülése után Pesten lakó és dolgozó nővére magával vitte. A fővárosban szakmájának megfelelően alkalmazta az egyik országos tudományos intézet, először csak meghatározott időre, szerződéses alapon, mert véglegesítéséhez az előző munkaadó róla alkotott, írásba foglalt véleménye, mi-

nősítése kellene. Ennek a megküldése azonban már hónapok óta késik, hiszen — érthető —, hogy dilemmák okoz a minősítés olyan, évtizedek óta elismert szakemberről, akit máról holnapra alkalmatlannak bélyegeztek. A „békát” azonban le kell nyelni valakinek, s ez a valaki minden bizonnyal nem az igazságtalanul megbántott asszony lesz. Akit egyként kéthónapi „ismerkedés” után az új helyen az előző vállalat minősítése nélkül is véglegesítettek, s jelenleg 600 forinttal magasabb a havi fizetése, mint emitt a felmondás előtt volt. Kérdés, hogy mindezek ellenére végleg behegedtek-e az oktanul ejtett sebek.

K. J.

Piac Koronázatlan királynő a hagyma

Bár a meteorológiai télelkezetéig még van néhány hét, a piacosok számára már megjött. Hozzá kell szokni most már valóban az időjárás által elkényeztetett háziasszonyoknak is, hogy véget ér az eddig tapasztalt árt bőség. Legföljebb — ahogy a tapasztalat mutatja — karácsonyig baromfiból bőven lesz választék. Sok a pulyka, liba, kacska is.

A piac koronázatlan királynője Szegeden még mindig a vöröshagyma, nem szólva természetesen a babról, ami most már az ingyencégek közé számít: a fehérnek tizenöt, a tarkának huszonkét forintba kerül literen. Érdekes az is, hogy — Makó közelléte semmit sem számít — a vöröshagyma ára az országos átlag fölött van.

Akárcsak az ország valamennyi piacán, Szegeden is bőven van zöldség, burgonya és alma. Minden mennyiség-

ben és minőségben. Ezeknek ára egyelőre nagyon kedvező: Péctől Szolnokig három forint alatt adták a burgonyát, két-három forintért az almát. S ha az üveg-hazi paradicsom már csak a boltokban büszkélkedik — szőlő és saláta is akad még az első téli piacon.

Aru	ára	(-fő) -ig)
Alma kg	2	- 5
Körte kg	3	- 6
Szőlő kg	4	- 7
Mák kg	35	- 38
Dió kg	14	- 18
Gyökér kg	4	- 6
Sárgarépa kg	2,50	- 3
Karfiol kg	4	- 6
Kelkáposzta kg	3	- 4
Fehérkáposzta kg	2	- 2,20
Spenót kg	4	- 5
Zöldpaprika kg	4	- 7
Saláta db	1	- 1,20
Vöröshagyma kg	5,50	- 7
Fokhagyma kg	22	- 24
Tojás db	1,80	- 2
Csirke kg	24	- 28
Tyúk kg	24	- 24
Pulyka kg	26	- 28
Hízott liba kg	30	- 32
Hízott kacska kg	28	- 30

A te'ellátás javítása

A közelmúltban sok panasza volt a tejellátásra: Szegeden a délutáni és az esti órákban már nem lehetett tejet kapni. Mint minden esztendőben, az idén is megszűnt a nyári időszakban szokásos délutáni kiszállítás amint a hideg idő beköszönött, viszont ez zavarokat okozott a folyamatos ellátásban. A te'üzem igen rugalmasan intézkedett: december 1-től újra szállít délután néhány forgalmasabb boltba a délutáni órákban fehér fóliával lezárt palac-

kozott tejet. Ezek a boltok: az Elelmiszer-kiskereskedelmi Vállalat 1-es (Petőfi Sándor sgt. 55.), 8-as (Széchenyi tér 6.), 29-es (Marx tér 6.), 31-es (Költsey u. 5.), 43-as (tarjántelepi ABC), 79-es (Hunyadi János sgt. 39.), és az újszegedi ABC-áruház. Ezenkívül a Csemege Vállalat 109-es számú (Széchenyi tér 8.) és a 110-es számú (Kárász utca 3.) üzlete is, valamint a 8-as számú Városellátó Bolt (Széchenyi tér) üzlete kap délutánként friss tejet.

Martzy Johanna szólóestje

A rokonszenves svájci művésznő csendesen érkezett Szegedre, minden különösebb cím, rang, versenykalap nélkül, legalábbis nem hozott magával közönségcsalogató propagandát. A jól értesült annyit tudhatott felőle, magyar származású, szülei Budapestben élnek, előzőleg a zeneakadémián is koncertezett, s hogy hangszerre állítólag a hegedűfenomén Bronislaw Huberman Stradiváriusa. *Martzy* Johanna amilyen szerényen jött, úgy is távozott Szegedről — még telt házat sem vonzott pénteken a Tisza szállóban —, csupán annyi történt, hogy közben *remek szólóestet* adott.

A jelzőt: rokonszenves, tulajdonképpen játékának kölcsönöztem, de ilyen volt egész egyénisége, jelenléte a koncertdobogón — s műsora is. *Bach a-moll szólószonátája* a művészjegyek nagy

iskolája, *Vivaldi D-dúr szonátájával* a barokk izlést, *Sztravinszkij Duo concertantjával* és a *Ravel-szonátával* (sőt a ráadásokkal is) a kor szellemét, levegőjét, hangulatát érte-érző művész szölt hallgatóihoz. Amiben kétséget kizáróan meggyőzőtt tehetségéről: Bach szólószonátája volt — s ezzel sok mindent megmondtunk. Ha hiányzik is belőle a kivételesen nagyok intuíciója, szuggesztív tolmácsolása; kulturált, feltűnően szép tónusú hegedűjátéka (abban a Stradiváriában lehet valami!), korrekt szólámlármérete, biztos stílusérzéke kitűnő muzikusra vall. Ilyenkor szokás hozzátenni még: jó tanára is lehetett.

A zongorán közreműködő *Hajdú* István inkább kísérő, mint egyenrangú partner volt.

N. I.

Szeged szobrai

Térdeleő leány

(112.) A Rózsa Ferenc Gimnázium új épülete előtt kapott helyet a realista stílusban készült *Térdeleő leány* Készítőjének nevét nem közli a rendelkezésünkre álló lista.

VASÁRNAP, 1969. NOVEMBER 30.

DELMAGYARORSZÁG 5